

ALUMNI ACHTERAF

Ofschoon de ene historicus naar eigen zeggen niet buitengewoon ambitieus was, vroegen verschillende universiteiten hem als hoogleraar. De andere historicus, altijd al een bourgondisch type, werd culinair journalist.

✍ ELLIS ELLENBROEK

RETOURADRES: RUG/A&F, POSTBUS 72, 9700 AB GRONINGEN, NEDERLAND

JACQUES HERMUS (63)

STUDIE geschiedenis van 1977 tot 1985 **IS** culinair journalist **HUISHOUDEN** met Ellen (57); dochters Sophia (23) en Bloem (20) zijn het huis uit **HUIS** drieënhalve verdieping van pand uit 1880 in oude centrum van Haarlem **INKOMEN** Winst uit onderneming gemiddeld ca. 50.000 euro per jaar

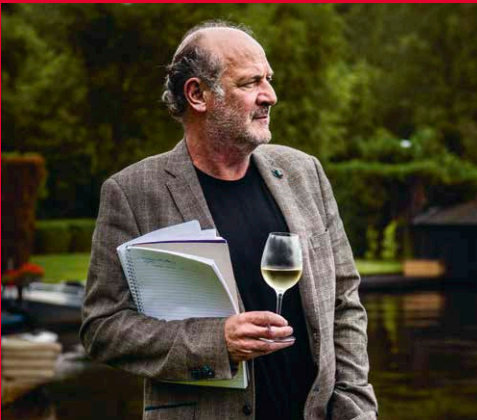

FOTO CORNÉ SPARIDAENS

‘Als ik met studievrienden uit eten ging bestelden zij de goedkope dingen, ik de lekkerste. Zij kwamen vaak uit het calvinistische Noorden, mijn ouders waren pioniers uit Brabant, met een boerderij in de Noordoostpolder. Wij aten altijd al bourgondisch, met

wijn op tafel. Veel culinairs was er in Groningen trouwens niet te beleven, tijdens mijn studiejaren. Na mijn afstuderen heb ik twee jaar een onderzoek gedaan voor drie ministeries naar de mogelijkheid van onderwijs aan minderheden in hun eigen taal en cultuur.

Als freelancer schreef ik al soms stukjes voor de krant en ik was begonnen met mijn eigen tekstbureau dat ik nog altijd heb. Ik had de mazzel dat KPN net naar Groningen kwam vanwege de spreiding van Rijksdiensten. Zij zochten tekstschrijvers en ik kwam in hun pool. Van 1993 tot 2014 had ik naast mijn tekstbureau een halve baan als journalist en recensent bij het *Dagblad van het Noorden*. Ik schreef toen literaire recensies. Ik zat in de bijlagenredactie en zei tegen mijn toenmalige hoofdredacteur dat we meer aan eten en drinken zouden moeten doen. Hij zei: Hier heb je een pagina. Aan mij de taak te zorgen dat die elke week gevuld werd. Zo werd ik culinair journalist. Ik heb twintig jaar restaurantrecensies geschreven voor het *Dagblad*. Dit jaar is dat gestopt. De hoofdredactie wilde iets anders. Nu ben ik bezig met een boek over oogsttuinen zoals kloostertuinen, schooltuinen en volkstuinten. Een boek met ook een historisch tintje, ik blijf toch een historicus. Het komt uit in maart, ik zit tegen een keiharde deadline aan. Eerder verschenen er boeken van mij over wild en over vis. Wat ik wil is dat mensen weten waar eten vandaan komt. Dat betekent dat ze zien dat op vlees bloed zit en aan vis slijm en klei aan aardappelen. Ik heb een fijne uitgever en plannen voor nog meer boeken. Ik ga nog wel even door, misschien straks wat rustiger. We zijn bezig een boerderijtje in Zuid-Frankrijk te kopen. Met een wijngaard? Nee nee. In de culinaire wereld wordt niet voor niets gezegd dat je met een wijngaard alleen een klein fortuin kunt vergaren, als je met een groot fortuin begint.’

HENK TE VELDE (62)

STUDIE geschiedenis van 1977 tot 1984 **IS** hoogleraar Nederlandse geschiedenis in Leiden **HUISHOUDEN** met Hilde Vogelzang (62), RUG-alumna sociologie **HUIS** vrijstaande nieuwbouwwoning in Voorschoten **INKOMEN** 136.000 euro bruto per jaar

‘Als hoogleraar heb ik vier banen in één. Onderzoeker, docent, universitair bestuurder en ik draag mijn vakgebied uit buiten de universiteit, bijvoorbeeld door mijn boeken en via de media. Mijn vakgebied heeft vaak een relatie met de actualiteit. Mijn specialisme is de

politieke cultuur vanaf de negentiende eeuw. Ik ben er meer in gerold, dan dat ik erachteraan heb gezeten. Als mens ben ik vrij voorzichtig, ik heb nooit het gevoel gehad dat ik dit of dat moest en zou bereiken. Mijn ambitie was vanaf het begin heel inhoudelijk, als historicus onderzoek doen. Zoals mijn halve generatie was ik baanloos, toen ik afstudeerde. Dat duurde twee, tweeënhalve jaar, ik studeerde gewoon door. De maatschappij was goedkoper af geweest als ze mij in die situatie hadden gelaten. Ik kreeg een fatsoenlijke uitkering en ik kon dingen doen die niet vreselijk veel verschilden van wat ik aanvankelijk daarna ging doen aan de universiteit, behalve dan dat het de staat een stuk minder kostte! Ik voel me er wel een beetje ongemakkelijk bij dat ik uiteindelijk zo'n grootverdiener ben geworden. Als ik wat wil met geschiedenis, moet ik promoveren, besefte ik. Het aio-systeem werd net ingevoerd, in 1987 kreeg ik een aioplaats. Ik belandde in onderzoeksprojecten en bleek succesvol in het schrijven van voorstellen en het binnenhalen van financiering. Zo werd ik aantrekkelijk voor een hoogleraarpost. In verschillende steden waren kansen voor mij. Een eigen groep hebben, ineens leek me dat spannend en aantrekkelijk. Van 2002 tot 2005 ben ik hoogleraar geweest in Groningen waar ze mij erg ter wille waren. Groningen was mijn stad. Toen Leiden langskwam, was ik niet meteen enthousiast. Dat veranderde toen ik hoorde dat er een soort generatiewisseling gaande was. Ze gingen iets nieuws doen daar en ik kon mijn steentje bijdragen. Ik zou er niet tussen mensen zitten die mij al kenden vanaf dat ik student was. Ik dacht: Als ik hier geen ja op zeg, blijf ik tot mijn pensioen in Groningen. Dat was ook niet helemaal de bedoeling. Mijn partner Hilde is iets avontuurlijker dan ik, zij zag de stap naar het Westen wel zitten.’